

Flygtningenævnets afgørelse af 3. februar 2016:

”Klageren er en nu 39-årig iransk kvinde, der indrejste med visum i Italien. [I sommeren] 2014 indrejste hun sammen med sin daværende ægtefælle og døtre, [A], født [i efteråret] 2001, og [B], født [i foråret] 2007, i Danmark og søgte om asyl. [I efteråret] 2014 har Italien accepteret at tilbagetage klageren og hendes døtre i henhold til Dublinforordningens artikel 12, stk. 2. Klageren og hendes døtre er efter det oplyste sunde og raske, dog har [A] haft nogle samtaler med en psykolog.

Der er for Flygtningenævnet enighed om, at de formelle regler i Dublinforordningen for at kunne tilbagesende klageren og hendes børn til Italien er opfyldt.

Spørgsmålet for Flygtningenævnet er, om der foreligger sådanne omstændigheder, at klageren og hendes børn alligevel ikke kan sendes tilbage til Italien, og at ansøgningen skal tages under behandling i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, og 17. Det er herved et spørgsmål, om klageren og hendes børn må antages at blive udsat for så belastende forhold ved en tilbagesendelse til Italien, at dette vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og EU-chartrets artikel 4.

Flygtningenævnets flertal finder, at klageren som enlig moder med to børn må anses for at tilhøre en særligt underprivilegeret og sårbar gruppe med behov for speciel beskyttelse.

Flygtningenævnets flertal finder, at Italien med brevet af 8. juni 2015 og Italiens efterfølgende forsikringer om tilpasning af modtagekapaciteten på mødet i Contact Committee den 24. juni 2015 må anses for at opfylde betingelserne for at kunne modtage klageren og hendes børn. Flertallet skal endvidere henvise til, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagerne J.A. and others mod Nederlandene af 3. november 2015 og A.T.H. mod Nederlandene af 17. november 2015 enstemmigt har afvist at behandle klager fra andre asylansøgere med mindreårige børn over, at de ville blive behandlet i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention ved tilbagesendelse til Italien efter reglerne i Dublinforordningen.

Det bemærkes, at Italiens brev af 8. juni 2015 ikke er indgået i grundlaget for Flygtningenævnets tidligere afgørelse.

Flygtningenævnets flertal finder endvidere ikke, at klageren har påvist, at hendes fremtidige muligheder, hvis overført til Italien sammen med sine to børn, ud fra hverken et materielt, fysisk eller psykologisk perspektiv, vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Det bemærkes herved, at klageren ifølge sin forklaring til oplysnings- og motivsamtalen i Udlændingestyrelsen er sund og rask. Det af Dansk Flygtningehjælp anførte om, at klageren og hendes børn har brug for særlig støtte grundet deres psykisk sårbare situation, og at den ældste datter går til psykolog, ligesom de under opholdet i Danmark har opbygget en tilknytning til Danmark gennem både skole og kirke, som de ikke har til Italien, hvorfor en overførsel til Italien vil betyde, at de skabte rammer for børnene vil falde fra hinanden, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnets flertal finder således ikke grundlag for at antage, at klageren ikke vil have adgang til de tilgængelige ressourcer i Italien for en kvindelig asylansøger med to mindreårige børn, eller at de italienske myndigheder for så vidt angår vanskeligheder i forbindelse med hendes helbred eller andet ikke vil reagere på passende vis. Flertallet finder ikke, at hensynet til klagerens børn i sig selv kan føre til, at familien ikke skal overføres til Italien. Det bemærkes herved, at uanset hvilket land, der er ansvarlig for behandlingen

af klageren og hendes børns ansøgning om asyl, vil klagerne skulle gennemgå den almindelige sagsbehandling i en asylsag samt den sagsbehandlingstid, som må påregnes i den forbindelse.

Flygtningenævnets flertal finder endvidere ikke, at sagsbehandlingstidens varighed fører til, at sagen skal behandles i Danmark. Flertallet lægger herved vægt på, at klageren allerede [i efteråret] 2014 fik meddelelse om, at hun skulle tilbageføres til Italien, og at den efterfølgende sagsbehandlingstid udelukkende kan tilskrives klagerens klage og afklaring af konsekvenserne af Tarakhel-dommen. Denne afklaring må nu anses for sket ved Italiens brev af 8. juni 2015 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols beslutninger af 3. og 17. november 2015. Det forhold, at Udlændingestyrelsen i nogle andre sager har besluttet, at de pågældende sager skulle tages under behandling i Danmark, kan ikke føre til noget andet resultat.

På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.

Flygtningenævnet bemærker, at nævnet forudsætter, at Rigspolitiet forud for udsendelsen af klageren og hendes børn til Italien sikrer, at de italienske myndigheder underrettes om relevante oplysninger om klagerens behov.”